

Sfcherning: Ibet jeg tager Ordet i denne Sag, vil jeg begynde med at udtale, at jeg meget beklager, at det foreliggende Lovforslag er kommet frem, fordi jeg antager, at det ikke er velbetænkt til nogenformhelt Tid for en i sig selv ikke betydelig Sags Skyld at røkke ved vort Valgvæsen. Efterat jeg har udtalt dette og dermed erklæret, at det er min afgjorte Hensigt at forhindre, at Lovforslaget nogenfinde skal komme til at forlade dette Thing for at gjenneføres som Lov, og at jeg derfor paa det første passende Stadium vil stemme imod det, hvis det ikke bliver taget tilbage, skal jeg dog gaae ind paa en Undersøgelse af, om det, efter hvad der er udtalt, er fuldkommen rigtigt, under nærværende Forhold, nu at slippe Lovforslaget ud af Hænderne. Det er ganske vist ikke nogen aldeles simpel, privat Sag, naar der ved og efter en Valghandling finder saadanne Optøier imod de i Valghandlingens Udsalb interesserede Personer Sted, at de ere satte i Fare. Jeg forstaaer meget godt, at man heller ikke skal gjøre et overordentlig stort Væsen deraf, men man skal heller ikke ansee det for en reen simpel privat Sag, som Rigsdagen ikke i mindste Maade bør tage vare paa. Det er Noget, som vi i det Hele ere komne til Erkjendelse af, at alle Sager, som angaae Rigsdagsvalg, blive, naar der føres Klage derover, undersøgte med en ringe Omhyggelighed — i det Hele taget med en meget ringe Omhyggelighed, og kun i de enkelte Tilfælde, hvor man har troet at kunne ramme en eller anden Mand, som sluttede sig til et „stort og mægtigt Selskab“, har man alvorlig forfulgt Sagerne. Har en saadan Mand forsvaret sig af Nødværge og derved er kommet til at slaae en Anden, som slog først, straffer man den, som værge sig, fordi det var umuligt klart at bevise, hvem der slog først. Ja, det ærede Medlem (L. C. Larsen) ryfter paa Hovedet; men jeg har seet disse Sager igjennem i deres yderste Enkeltheder, og jeg tør forsikre om, at den Sag, som her har været under Dmtale, var ført meget nærgaaende imod den, der maatte lide derunder. Jeg troer, det er det Mildeste, der kan siges derom. Man maa vente, som en ganske simpel Følge, af de politiske Partibevægelser, som man ikke paa nogen Maade kan forfaste,

at der deraf fremgaaer Ulemper af denne Natur; det ene kan ikke være uden det andet; men medens man maa finde sig i, at det er saa, maa man ogsaa finde sig i, at Rigsdagen bruger den Vej, som er den simpleste og naturligste til ligeoverfor Regjeringen at høre, hvorledes den betragter saadanne Tilfælde, hvad den har gjort derved, og hvorledes den agter videre at gaae frem. Dette er ganske simpelt, og selv om der i nærværende Sag skulde være gaaet videre end fornødent, saa, hellere end slippe den paa Halvveien, gjør man bedre i at lade den gaae endnu et Skridt fremad. Det vil vel Ingen nægte, at vor nærværende Stilling ligeoverfor Regjeringen er vanskelig for Regjeringen og vanskelig for os. Det er vanskeligt i dette Øieblik at forlange af Regjeringen, at den skal kunne give Oplysninger eller kun, at den skal vise Oplysningerne fra sig. Regjeringen kan gjøre een af to Dele; den kan enten gaae ind paa Sagen og give de Oplysninger, den er i Besiddelse af, eller den kan vise Forlangendet bort og sige, at den skylder ikke at give Oplysninger. Men at forlange det ene eller det andet af den nærværende Regjering under de nærværende Omstændigheder, hvor netop den Minister er borte, hvem det særlig kunde paahvile at give de attraaede Meddelelser, synes mig at være ubilligt mod Regjeringen, og at slippe Sagen af Hænderne, førend Muligheden har været til at faae Oplysningerne, vilde være ubilligt mod den anden Part. Efter den Opfordring, jeg har hørt fra Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen), skal jeg fremme for Dvergangen til 2den Behandling, saafremt den ærede Forslagsstiller erklærer ligeover for mig, at hans Hensigt er ikke at føre Sagen videre, end til at vi komme til at staae med den ligeoverfor en Justitsminister, som kan enten svare eller nægte at svare, og at han under enhver Omstændighed ikke vil lade den komme til tredie Behandling, om han ogsaa skal bringe det Offer, uden at have været ligeoverfor en Justitsminister, som kan svare, at tage Sagen tilbage. Det er mig om at gjøre, at det kan blive klart, at naar man lader denne Sag bevæge sig et Skridt videre, er Hensigten ikke, at vi fordre eller bede om, at den maa